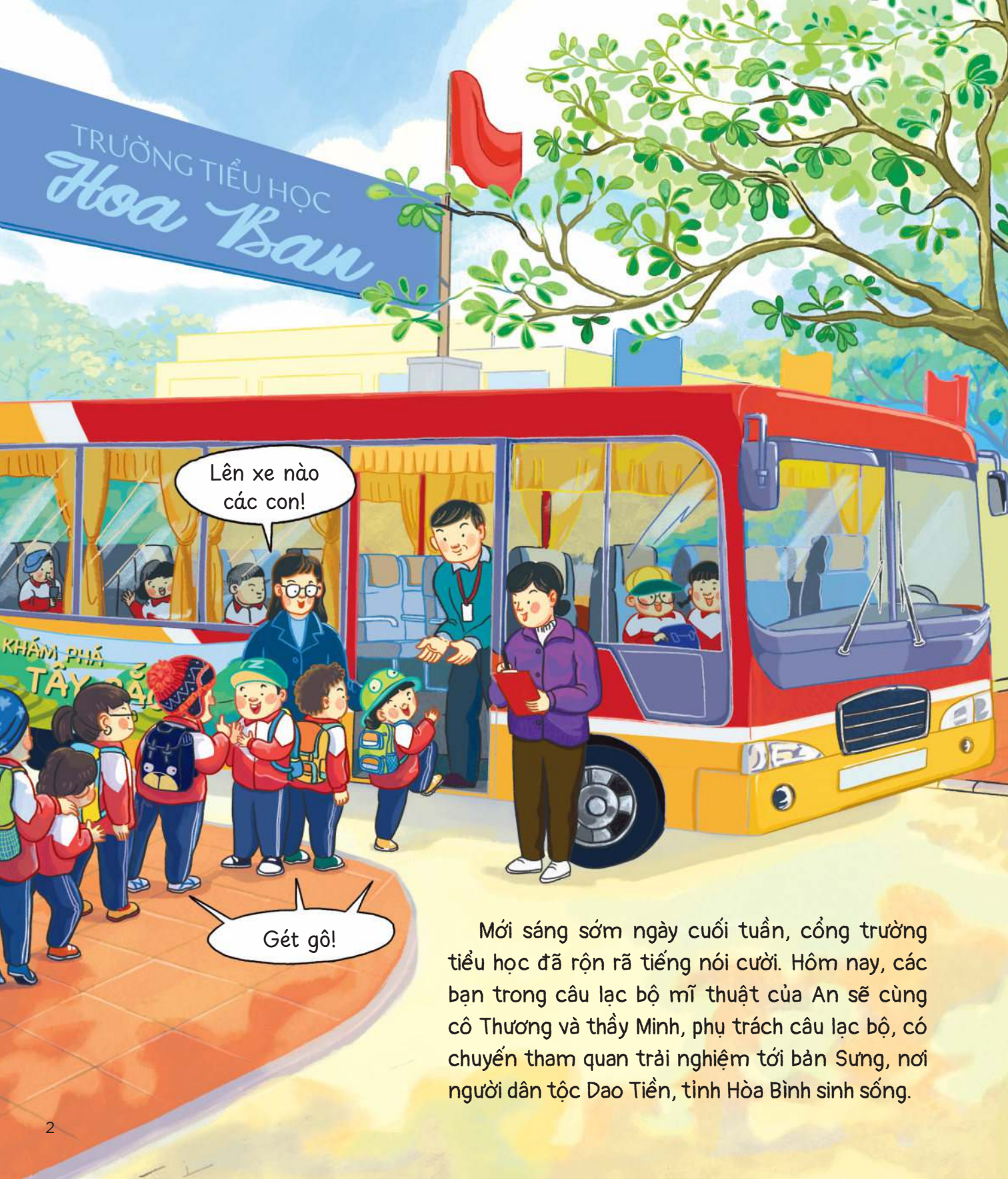

Mới sáng sớm ngày cuối tuần, cổng trường tiểu học đã rộn rã tiếng nói cười. Hôm nay, các bạn trong câu lạc bộ kĩ thuật của An sẽ cùng cô Thương và thầy Minh, phụ trách câu lạc bộ, có chuyến tham quan trải nghiệm tới bản Sung, nơi người dân tộc Dao Tiền, tỉnh Hòa Bình sinh sống.

Các bạn nhỏ ríu rít trò chuyện, bạn này khoe có chiếc ba lô xinh, bạn khác khoe có đôi giày đẹp, tất cả đều hào hứng trước chuyến đi dã ngoại đã mong chờ từ lâu.

Bàn Sưng cách trung tâm Hà Nội khoảng bảy mươi ki-lô-mét về phía Tây. Con đường ngoằn ngoèo qua những quả đồi thấp, phía dưới trồng ngô khoai và cò voi, thỉnh thoảng lại bắt gặp đàn trâu nhớn nha gặm cỏ. Tiếng mõ gõ rộn ràng theo chân chúng bước.

Cô ơi, cô hát cho
con đỡ say đi ạ.

Cô hát cho con...
ngủ với ạ.

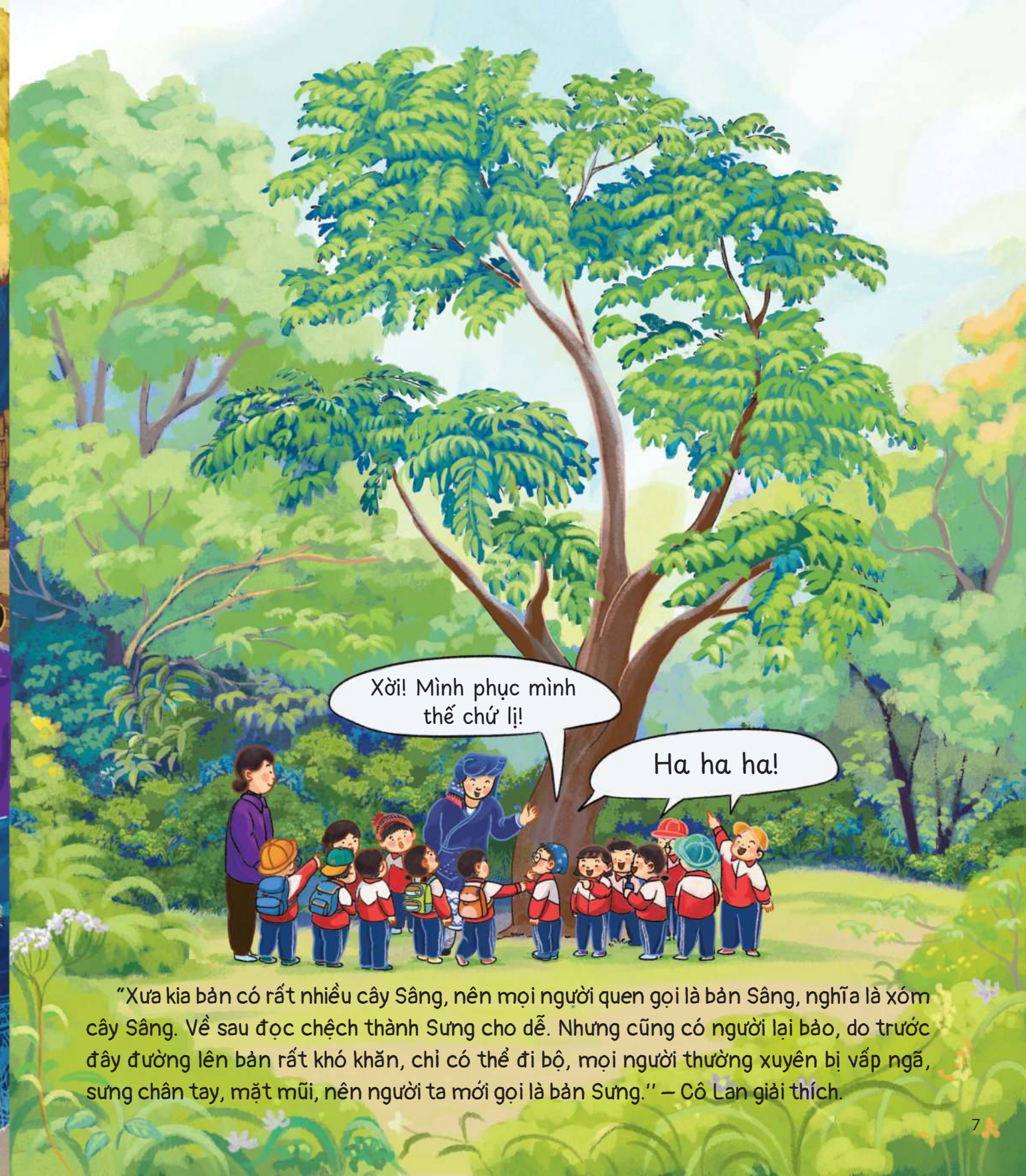
Xe ta bon trên những dặm
đường, giữa làng quê ta bằng
qua bao suối đồi dào nường~.

Sau hai tiếng di chuyển, cả lớp đặt chân tới bản Sùng trong niềm vui sướng.

“Bản Sùng là một bản của người Dao Tiền, đã sinh sống cách đây hàng trăm năm. Trong bản có hơn bảy mươi hộ gia đình sống quần tụ bên nhau. Ở đây còn có nhiều nghề thủ công truyền thống như dệt vải, vẽ sáp ong, nhuộm vải...” – Cô Lan, điều phối viên du lịch, bắt đầu giới thiệu về làng.

Thưa cô,
tại sao lại gọi là
bản Sùng ạ?

Vì ở đây xa và cao
quá nên leo đến nơi thì sưng
hết cả chân chứ sao.

Xời! Mình phục mình
thế chứ lị!

Ha ha ha!

“Xưa kia bản có rất nhiều cây Sùng, nên mọi người quen gọi là bản Sùng, nghĩa là xóm cây Sùng. Về sau đọc chệch thành Sùng cho dễ. Nhưng cũng có người lại bảo, do trước đây đường lên bản rất khó khăn, chỉ có thể đi bộ, mọi người thường xuyên bị vấp ngã, sưng chân tay, mặt mũi, nên người ta mới gọi là bản Sùng.” – Cô Lan giải thích.